

Az idő balladája

I.

*Ó mennyire éltem én benned,
míg terjedő néma hatalmad
átfogta agyam és testem
és lassan élni kezdte bennem*

*mint a gyökér ha szívja a talajt.
Lassú, lassú végtelen hullám
lejtése volt a te lépted.
Perceket, napokat, éveket*

*oldottál hatalmas folyódba
és az örök kérdésekre
csak úgy adtál feleletet,
hogy a kérdés megmaradjon.*

II.

*Benned a gyermek lábnyomát
őszülő férfiak keresték,
amíg a játszó gyermekek
évekig várták az estét.*

*Sűrű és nehéz a szavad,
ha állnak a pillanatok . . .
cseppfolyós változó hatalmad
ha átérzem: költő vagyok.*

*Mindketten élünk és változunk.
Az elmúlás elfolyó vizében
én iszom a te szavad
s a gondolatod kibeszélem.*

*Költő vagyok, mert akarod,
hogy érezsem érverésed
remegő kezéd, izmos karod
kemény tölgyed, s hámló kérged.*

*Te ébresztet az ébredés
lassú mozdulatát.
Te vagy az elfedő feledés,
ha az élet cseréli magát.*

*Te vagy a lassan szivárgó forrás
nyílsebes zuhatag, sűrű sodrás
te vagy a mezők nyugodt folyója
s a tengerben feloldott édesvíz . . .*

*Őszülő tavasz vagy s viruló ősz,
hogyha elfolysz én megállok benned,
hogy agyamban mérjed a perceket,
öntested apró cseppjeit.*

III.

*Néha megáll bennem a gondolat
s megdermed egyetlen szó
ó hová röptesz te hajó
e tenger nélküli tengeren.*

*Ó te homoktalan sivatag,
te végtelen, víztelen tenger.
Hogyan is szólalsz meg hallgatag
e túlzajos rikitó világban? . . .*

*Újjaim az elfolyó percek
lépteim a gondolatok,
amíg és a komoly gyermek
megőszült férfi is vagyok.*

*Idézlek, formállak idő,
ahogy te formálsz és engeded
mozdulni karom és lábom,
hogy együtt elfolyjak veled.*

*Te vagy bennem a hallgatás
s a szavaktól dermedő gondolat.
Te nyitod látásra a szemem
s adsz fülemnek hangokat.*

*Te érzed bennem önmagad
rezdülő, változó lényedet
míg lépésed elhalad
az elmúlás lefutó peremén.*

*Te vagy a véges és végtelen
a változó és az örök,
Minden gondolat s érzelem
te vagy a létezők között.*

*Te vagy a belőlem beszélő
életet nyert örök anyag,
ha feltárva fejtegeted
csodálatos hatalmadat.*

*Te vagy a lényeg és az egész
én pedig apró műszered
Amit teszek rossz és kevés,
mert te vagy az örök műredek.*

Ha benned keresem önmagam
szóalj meg szavaim tövén . . .
Te vagy a sebem és hatalmam,
ha elmúlást gyűjtesz körém.

Így vagyok a régmúlt távol,
így leszek az eljövendő
ízt adok az óvilágból
s érzem mi a megtehető.

Bennem alszik a rég letűnt
s izzik a forró jelen
őseimet még hordozom
én a holnapot felelem.

Készülni várom a holnapot
a tervekből születő valót
ma még csak szavakat szólhatok,
de már érzem a kimondhatót.

Néha csak nézek és látok,
de tollam mindent kibeszél
az idők közt átszivárgok
és vezetem mások kezét.

Engem is vezet az idő
e különös ösvényeken,
hogy magamat mások által
észrevétlen elfeledjem.

IV.

Beszéltem, beszéltem sokáig
és a belőlem kifolyó szavak
gyér vize e szikes talajon
eltűnt mint a hegyi patak
a sivár karsztokon . . .
S végül is néma maradtam.

Szavakra késztet az elmúlás . . .
Beszélni, beszélni kell
úgy kell szólni, ahogy a néma,
ha különös jelekkel felel.
Beszélni kell, bár néha
édesizú a hallgatás.

Légy ápolóm légyszavú elmúlás
te vagy az idő legszebbik húga
Csókjaid versemen érzem,
ha kizöldül a remény mint a búza
eső után. Mig az idő játszik velem
én férfitvé komolyodok.

Kinyújtott remegő ujjaim
elvesztik a tapogatást.
Az idő szétfolyik közöttük
és én akkor valami mást,
szeretnék, hiszen ha múlásba nőünk
elveszítjük az életünk.
1955 május